

päraast middagi larta; mõõne pâma päraast saab tema jälle terveks. Andole Bettiie andels, tema eissitus on lapseliku ruumaluse läbbi sündinud." — Praua andis pool törfudes lapslele lät ja laps rõemisel meelet tema käele siud. Tohter jättis lahke sõnaga Betti juumalaga ja akas prauaga ühes minema.

Nüüd elas Betti mõõne kui aega rahul ja väga õnnelikult, aitas pettenaistele last oida ja õnnetumal Toomsil aega viita. Kui tema foslist taggasid joudis siis elli enamist eesmene ice veike Kristina käifi jute; ka Tooms elli lapsotese vasto lahke. — Sele rahuliku lebbusa eluse juhtus äkitelt üks suur viirastus. Kuri röuge többi peasis ümberlaudu liisuma ja paari inimesi kohuma. Ei kuigi tava peale sedda astus többi la Haiki walda, kus meie Betti elas. Arvast jää üks petre többeta; többi olli väga ränk ja pillutas iggale poole viljejast, äeda ning surma. Ei jõuetud enam ni paljo surnu kirsitud muretseda kui tarvis olli. Igapäw lanneti suuri ja veiseid surmuid ulgakesti lirikoseale. Ei scanud surnum sel seal iat mahti puhfada. Enmad käisid püñasest nuttetud tursumuid silmadega möda tüla ümber, issad lõndisid nukral meelet peolsurnu kombel wôjal ädra ja äffe tagga; kuhu siim waatas seal elli leinarie ja leinanägg. Ei peetud sün luggu ei trikast egga tehwast, ei suuresugulisest egga alamast, wad iggaüks oltas röuge többe ikkse. Kesk kolleda többe lüüsist peasis olli ni wõderaks läinud et kõige üggemad sugulased tedda enam ei tunnud. Palju

õnnetumad jäävad elo otsani piineats, teised surdiis ehk muido wiggasets. — Herra ja praua elasid Haiki mõisas suures lattusses, uende kolm loo, eüm tööt alles röngata. Nõnda kui többi walda tõusis, ei lajknud nemad oma lapsi enam toast wâlja, eggat tehtind ka feddagid küllast mõisa tulla, Betti ei töhtinud enam fooli minna; agga tema joeksis iggapäro möda külla ümber ja jää terveks. — Mõisas akas kõige eissuets wanem preili, Matilde, loksuna. Ütiline külmaarvin tömbas tedda kahvatunaks; ei maitsenud enam sõõk eggat jook. Siis tulli lange pâ-wallo ja suut pallarvu peale. Wêhemade mure ning lattus olli otsata. Nuttust sadeti üks kassowija ratsul arsti jártele; aige wîldi teiste lastest eemale üsepäini. Nüüd akas aige jampsimaa, olli üsna meelete ja ulla nõnda et kolm inimest ei joudnud tedda sängis finni oida. Tohter tulli vast teisel pâwal; aigead olli iggalpool paljo. "Peaside, armas tohter meie laps surma käest!" üidis praua nuttuga. Tohter astus sõna lansumata aige woodi jute, kirjutas rohku ja kästis faanid lapse pâ fulgi panna. Pâ wallu suigus wâhemaks, agga nüüd suliid rönged ülle kõige seha wâlja. Kui tohter öpetanud, mis aigete sùa ja juu pidda antama ja mis muidu tähele olli panna, siis ruttas ta oma teed. Praua istus ööd ja pâwad aige lapse sängi kõrvas. Lapse ihu suumas kui tulline ahju terris; janno olli otsata. Sun, nîna-sõerimed ja kuts ollid röngeid täis; laps ingas suure waewaga, sun laialli. Üsimaks lõpes eäl ätra, ja laps püüdis